

Leren van ons immuunsysteem een conflict oplossen door vereniging

'In de Bijbel zegt Jezus iets tegen zijn discipelen 'Weersta het kwaad niet' (Mattheüs 5:39). Wat bedoelt hij daarmee? Verzet zelf is het kwaad. als er geen sprake is van verzet, raakt de energie niet geblokkeerd, zij stroomt. Als er sprake is van verzet, stopt de beweging, zij verstart, het organisme stagneert. Verzet verstikt de emoties, dooft de energie en doodt het gevoel'

Citaat uit: 'Ontmoeting met je schaduw', van Conny Zweig & Jeremiah Abrams.

Hoofdstuk: Anatomie van het kwaad, p. 156. Door John C. Pierrakos.

Ons lichaam is een groot wonder. Dat geldt eveneens voor ons immuunsysteem. Ons immuunsysteem zorgt voor onze gezondheid. Het elimineert indringers die schadelijk zijn voor het voortbestaan van het organisme. Maar hoe doet het immuunsysteem dat dan precies? Want niet alles wat het lichaam binnen komt hoeft schadelijk te zijn. Het immuunsysteem neemt niet de moeite om alles wat het tegenkomt aan te vallen. Het zal ook geen aanval tegen de cellen van ons eigen lichaam inzetten. Ons immuunsysteem accepteert ons lijf als eigen – dat noemen we **“zelf”** - en de dingen die er dichtbij horen worden niet als **kwaad** gezien (bijvoorbeeld het voedsel dat je eet). Deze eigenschap van het immuunsysteem noemen we **zelftolerantie**. Wanneer het immuunsysteem zichzelf gaat aanvallen, dan is er dus een probleem met deze zelf tolerantie: Het **zelf** wordt door het immuunsysteem als **kwaad** aangezien.

Maar wat doet het immuunsysteem nu met iets dat vijandig tegenover het lichaam, tegenover dit 'zelf' staat? Hoe gaat het lichaam de strijd met de indringers in onze **binnenwereld** aan? Wat kunnen wij als mensheid van ons eigen immuunsysteem leren over hoe om te gaan met indringers, met vijanden in onze **buitenwereld**?

Het is werkelijk een wonder hoe ons lichaam omgaat met zijn vijanden. Heeft hij er eenmaal eentje 'verslagen', dan is het lichaam vanaf dat moment immuun: de vijand is niet langer meer een probleem voor het lichaam.

Wanneer je je verdiept in de werking van dit systeem, dan zie je iets heel bijzonders:

Het immuunsysteem verslaat de vijand niet middels het aangaan van een bloedige strijd waarbij zware wapens worden ingezet. Ze blijkt in staat om haar vijand op te lossen..... door zich er mee te verenigen...!

Hoe zit dat precies:

Wanneer een schadelijke bacterie ons lichaam binnenkomt, dan wordt deze opgezocht door onze immuuncellen: de zogenaamde fagocyten. Een voorbeeld van zo'n fagocyt is een macrofaag (grote eter). Wat zich dan afspeelt is het volgende:

De macrofaag maakt contact met de vijand, zij tast hem af, gaat achter hem aan, het lijkt wel of ze er zelfs toe wordt aangetrokken. De vijand lijkt te willen ontkomen, maar de macrofaag blijft hem hardnekkig volgen. Op een gegeven moment omsluit de macrofaag de indringer, zij brengt de indringer bij zichzelf naar binnen, omsloten in een soort van zakje. Vervolgens gebeurt er iets heel bijzonders:

In de kern van de fagocyt wordt een stukje uit het DNA gekopieerd. Dit stukje DNA, nu RNA genaamd, verlaat de kern en zoekt vervolgens een ribosoom op dat zich in het endoplasmatisch reticulum (dat tegen/ rondom de celkern ligt opgevouwen) bevindt. Dit stukje RNA bevat dus de informatie van een gedeelte van de pure essentie, van het 'zelf' van het organisme. Vervolgens wordt op basis van deze informatie en het ribosoom een proteïne gebouwd aan de binnenkant van het ER.

Deze proteïne (dat dus materiaal bevat dat is gebaseerd op een stukje van de essentie van het pure 'zelf') wordt door het ER netjes verpakt en door de cel op weg gestuurd in de richting van het Golgi apparaat (Het ER en het Golgi-apparaat worden organellen genoemd: dit zijn kleine orgaantjes die zich ook in de cel zelf bevinden). In het Golgi -apparaat wordt de proteïne verder bewerkt. Wanneer de proteïne helemaal af is,

wordt ze opnieuw netjes verpakt en verlaat zo het Golgi-apparaat. Nu beweegt dit pakketje zich, alsof het er door wordt aangetrokken, richting het pakketje dat de 'vijand' bevat.

*"The cell engages in behavior when its brain, the membrane, responds to environmental signals. In fact, every functional protein in our body is made as a complementary "image" of an environmental signal. If a protein did not have a complementary signal to couple with, it would not function. This means, as I concluded in that "aha!" moment, that every protein in our bodies is a physical/electromagnetic **complement** to something in the environment. Because we are machines made out of protein, by definition we are made in the image of the environment, that environment being the Universe, or to many, God"*

Citaat uit: 'Biology of belief', Hoofdstuk: We Are Made in the Image of the Universe, Bruce Lipton

Dan gebeurt het:

De 2 pakketjes smelten samen, ze verenigen zich en de materialen in de beiden zakjes komen met elkaar in contact en..... het gevaar lost op. Neutralisatie. (Solve et Coagula) Wat overblijft is een mengsel dat verder voor het organisme zelf onschuldig is, maar wel nog delen van het materiaal van de indringer bevat. Deze delen of het deel van de indringer wordt door de cel naar buiten gebracht en gepresenteerd aan de rest van de cellen in het lichaam. Andere immuuncellen gaan hierop reageren en maken antilichamen aan die nu precies gaan passen op de indringers, zodat ze zich er mee kunnen verenigen. Door deze vereniging verliest de indringer zijn schadelijke uitwerking. Tevens worden ze gemarkeerd zodat ze nog sneller herkenbaar worden voor macrofagen die ze vervolgens insluiten en op dezelfde manier weer verwerken tot onschadelijk - en eventueel bruikbaar materiaal voor het organisme.

Indringers, of vijanden worden door ons lichaam dus onschadelijk gemaakt door ze te integreren, door ze te vermengen met een stukje van ons zelf. Deze vermenging maakt ons dus uiteindelijk sterker. Een prachtig voorbeeld van het belang om je vijand vooraleerst te omarmen en durven toestaan dat wij in die confrontatie eerst iets te leren hebben over ons zelf. Wat laat de vijand zien aan ons wat wij nog niet durven zien in ons zelf? Welk stukje in óns, past precies op die vijand? Wat heb ik in essentie met mijn vijand gemeen? Welk deel van mij zal ik met die vijand moeten verenigen opdat de vijand onschadelijk voor mij wordt?

Vanaf het moment dat ik daartoe in staat ben, vormt de vijand geen bedreiging meer. Ik ben er zelfs sterker en beter door geworden.

Bronnen:

Immune system overview, Khan Academy:

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL14EB6C745989FC22>

Zweig, C., Abrams, J. (1994) 'Ontmoeting met je schaduw', Cothen, Servire uitgeverij bv

Phagocytosis:

<https://www.youtube.com/watch?v=rPLfnZHcICA>

Lipton, B., The biology of belief,